

با تو دکارون

چه ساربانه سگفته است گلشن دیدار
که دیده است که عمر گذشته باز آید
زمان زفته چنین ساد و دلوار آید
دوباره زنده شود روزی خاطره زار
ایمان ز خاطره؟

که همچو کشتی خوری است در لب دریا
گهی در خسد و ماهی نهالی شود ز نظر...

زمان - زمان دیگر

هموای صبح بهارال ساحل کارون
نوا و نغمه مرغان مست نخلستان
دو جان تازه پاکیزه و دو جسم جوان
تو بودی و من

و آن شب فرورزان آساک وطن ...
هنوز مانده به یادم که باره سنگی را
که بود بر لب کارون ز غوق بوسیدم
داین جدائش من بود از تو و آن رود ...

پلی سگت

و سبیل می هر دستنده، راه؟ راه است
چه رود؟ که به دریا می بران بودت ...

کنون که باز سگفته است گلشن دیدار
تو هستی و من

و آن شب فرورزان و آساک وطن
در دل موج نگاه تو، رود کارون را
بیاد آورم در روزگار زنده خوش ...

با تو دکارون ...

ز هر چه بیشتر امروز از روزمندم
 که چشم آبی کارون در گریزند خون
 که چهره اش بود از سرش نفق کلاکون
 همان مردم بیروز تهران باشد
 اند بهین و بیعاد عاشقان باشد.

x y y

شماره روزی ۱۶۸۰
 راه

